

újuljatok, a Teremtőt dicsérni.
 Dombokról s tavak áramaiból
 szürkélve kelő Párák és Ködök,
 nap-aranyozta bolyhos gyapjútokban
 keljetek dicsérni az Alkotót,
 akár a sápadt ég felhői lesztek,
 akár a szomjas föld friss zápora:
 kelve és hullva dicsérjétek Őt.
 Dicsérjétek, négy égtáj Szelei,
 zizegők, zúgók; hajts fejet, Fenyő,
 hajlongj hódolva, minden Fű s Növény.
 Források, s futva csörgő csermelyek,
 csördülve zengjétek dicséretét.
 S velük mind, élő Lelkek! Madarak,
 kik zengve szálltok az ég kapujához,
 dicsérje Őt szárnyatok, csőrötök.
 S ti, víz úszói, s föld utasai,
 porban csúszók, vagy büszkén lépkedők,
 tanuskodjatok: hallgattam-e reggel
 és este én? Hegy, völgy és üde árnyék
 tőlem tanulta dalát Őt dicsérni.
 Udv, Mindenség Ural Áradt kegyed
 csak jót árasszon ránk; és ha az Éj
 gyűjtött vagy rejt akármi gonoszat,
 úzd el, ahogy most a Fény a Homályt!

Fordította: Szabó Lőrinc

SZENTEK SZENTJE

— G. K. Chesterton —

„Ősz apó, bár szemeid
 a rejtelmet keresik,
 mondd meg, hogy: a kankalin
 kis szívében mi lakik?”

„Tenger titkot mutató
 tündérpici házikó,
 tündérraktár, álmodó,
 száz mag benne a lakó.”

„Hát azt, titkok mestere,
 s fűé, kőé, tudod-e,
 hogy a leg-legpicikébb
 mag szívét mi tölti be?”

„A Mindenható, kicsim,
 Cherubim és Szerafim,
 és örök magasztalás:
 Adonai Elohim.”

Fordította: Szabó Lőrinc